

Zürichtől — a Tisza Lajos-körutig.

(A Szeged tudósítójától.) A zürichi boszorkánykonyhában veszedelmesen szoríognak azok a varázsfazekak, amelyekben a magyar korona katasztrófáját főzik gonosz szándéku alkimisták. A szortyogó fazekakból mérges gőzök szállnak föl, utlevél nélkül átszöknek az országhatárokon és különböző kóros elváltozásokat okoznak a trianoni határok között. Sőtörő Gyömbár Kata például, aki egyszer járt csak Budapesten, amikor a milijénium volt avval a nagy parádéval, de egyébként a Tápén tuli világ olyan számára, mint például Amundiennek repülőgépen az éjszaki sark, ma már úgy dobálózik Zürichhel, paritással, devizával, mint valamikor régen a zamatos kiszólásokkal. Ott trónol nagy büszkén piaci trónusán és megvető flegmával néz el az előtte hömpölygő fogyasztó folyamra.

— Drága az a tojás Kati néni . . . rimánkodik valaki előtte.

— Drága-e — kérdi csikorogva — hát nem tudja lelköm, hogy hat és fél a korona. Hát számítsa ki lelköm a paritást . . . ha tud számolni.

Azonban tréfán kívül hihetetlenül rövid az út Zürichtől a Tisza Lajos-körutig — és talán vissza is.

Reggel végigszomorkodtunk a szegedi piacon és beleszédült fejkünk az ottani árrengetegbe. A kofák, a termelők, sőt a fogyasztók is versenyeztek az árak fölhatásában. Pedig a kínálat nagy volt. Az aranyparitásos alapokon termelő tanyaiak a városi bérföldek minden terméskincsét felhalmozták. A saláta, cseresznye, meggy, karaláb, tök, csirke, liba, krumpli, tej, ribizli, büszke barikádok között úgy ödöngtek az üres szatyru gazdasszonyok, mint holmi sötétben bujkáló ellenforradalmárok a forradalom barrikádjai között. Az egyik meggy-hegy előtt sűrű csoportban tömörül a nép. Kipirult, borzas arcok merednek a drága portéka kegyetlen tulajdonosa felé, vékony, fogyasztói karok kétségbeesetten rázzák az üres szatyrokat.

— Adj a százért, mind elviszem.

— Viszi ám, de nem ezt, nekünk is kell belőle.

— Hatszázért adok érte.

— Hatszázötvenért se adja.

— Ne tolakodjon már.

— Vigye arébb a könyökét.

— Hétszáz.

— Vigyázzon a lábára. Hétszázötvenért adok érte.

— Ne fogja ezt a kosarat, hisz láthatja, hogy én már régen fogom.

A tanyai amazon pedig csipőre tett karokkal állt a káosz fölött. Napsütötte arcán nem

látszott sem öröm, sem harag. Egyszer kimondta már a szentenciát, hogy nyolcszáz az ára és azóta türelmesen, a győzelem biztos tudatával várja a szándékok kialakulását. Sokan nem bírják már az iramot. Reménytelenül félreállnak és könnyes, vágyó szemmel néznek a háborgó csatatérre, amelyen ők már végleg elvesztették a csatát. Az egész akció tulajdonképpen csak pillanatokig tart, az ígéretek villámgyorsan közelednek ahhoz a bizonyos nyolcszáz koronáig és egyszer csak valaki kimondja ezt a számot is.

De a lelkem meggondolta időközben a dolgot. A kért ár felkínálása után sem mozdul, hanem halkan rebegi: Nyolcszázötven . . . A népek visszatörpennak, kemény szitkok ropkódnak a levegőben, de egyszer csak előáll egy új jövevény — pestiszerű férfiú — és felajánlja a nyolcszázötvenét. Nyolcszázötven koronát egy kiló meggyért! Mind megveszi. A többiek pedig, ki némán, ki káromkodva, elvonul a vesztett csata színteréről, hogy a szomszédban új harcra keljen.

A rendőr feszesen áll a sarkon, sapkája simlile árnyékba takarja félarcát és így ismeretlen marad indulatja.

— Hogy a tojás — néni.

— Száz korona, ha mind elviszi.

— Adj a kilencvenért.

— — —

— Kilencvenötért se adja.

— — —

Nincs vásár.

A piac többi árait nem is tudjuk leírni, olyan képtelenek, hogy a tollunk se fogja. És nincs sehol valami biztató megmozdulás, amely a lehetetlen állapotok megváltoztatását célozná.

Ferenc, a panzionált toronyőr, aki jelenleg kéziratimnak hűséges hordozója, szintén elégedetlen a helyzettel. Amikor megkérdeztük tőle, hogy miként véli a probléma megoldását, a következőképpen válaszolt:

— Üssön bele az egész piacba a radnai . . . A kufákat kéne a Tiszába hányni mind, hogy mag se maradjon a fajtájukból. Hajnalba kimönnék a vámházakhoz és összevásárolnak mindent. Benn a piacon azután úgy adják, ahogy nekik tetszik.

— Hát aztán mit gondol, Ferenc bácsi, mikor változik meg magától a világ sorja?

— Majd akkor, ha kigyullad a Tisza és szalmával locsolják.

Ferenc tüzoltó volt, ő tudja ennek a mondanak kétségbeejtően mély értelmét.

Hirek

50 korona holnaptól a Szeged.

Nem szívesen tesszük, de holnap reggeltől kénytelenek vagyunk a Szeged példányainak drát ötven és elsejéti az előfizetési díjakat havi ezer koronára felemelni. Ez az emelés olyan csekély, hogy voltaképpen felesleges is minden sző, amit indokolására veszteltünk. Huszonöt százalékkal emeljük csak a Szeged árát, mikor minden nyersanyagunkat: a papírt, festéket, olajst, olmot, aranyat is drágább valutával kell fizetnünk, hiszen az újságüzemeknek mindent külföldről kell behozniuk. Hivatkozhatnánk az országban termő buzára, a zsirra, tojásra, vagy akár a főzelékre, mely pontosan követte a zürichi jegyzésnek 0 10 ról 0 06¹/₄ re való esését és hivatkozhatnánk az államra, mely a vasut, a posta és telefon megdrágításánál még ezt a katasztrófális zuhanást is messze maga mögött hagyja ötven és száz százalékos emeléseivel. De hivatkozhatnánk úgy a fővárosi, mint szegedi lapársainkra is, melyek szintén legalább ötven százalékkal drágultak meg egyelőre. A drágaság rohamos előretörésével ugyan még ez az ötven százalékos emelés sem tart lépést, hát még az a huszonöt százalé, amivel a Szeged drágul meg holnap. Mindazonáltal a Szeged úgy érzi, hogy kötelessége legalább megkísérlni számításait így megtalálni és csak az esetben szabad követnie lapársainak példáját és ötven százalékkal felemelni árait, ha ez az emelés nem lenne elegendő. Sajnos, az előjelek nem kedvezőek,

hiszen az állam hatalmas árdragítása természetesen újabb lökést fog adni a drágulásnak, még pedig olyan lökést, melynek hatásai ma még beláthatatlanok. A Szeged-nek nincsenek rejtett tartalékai, nem támogatja a kormány sem, se pénzzel, se papirossal, csak előfizetői és olvasói hűsége és támogatása teszi számára lehetővé, hogy továbbra is haladjon azon az uton, amely a szebb és jobb, boldog és demokratikus Nagy-Magyarország megteremtése felé vezet. Hisszük, hogy a mostani minimális drágulásunk nem fog egyet sem elvenni olvasóink táborából és továbbra is meg nem fogyatkozott számmal fognak támogatni nagy céljaink elérésére folytatott harcunkban.

— A kulturpalota vendégei. Dr. Téry Gyula kuriai tanácselnök, az igazságügyminisztérium törvényelőkészítő osztályának vezetője és dr. Savornitzky Jenő, az igazságügyi számvevőség főtanácsa hivatalos kiküldetésben Szegedre tartózkodnak. Pénteken délelőtt megismerlést a Kulturpalotát. Téry Gyulának különösen a Somogyi könyvtár nyerte meg a tetszését és megígérte Móra Ferenc igazgatónak, hogy elküldi majd az igazságügyminisztérium könyvtárának könyvjegyzékét a Somogyi könyvtárból hiányzó könyvek megjelölése végett. Ezeket a könyveket azután rövidesen leküldi Szegedre ajándékképpen, a könyvtár hiányosságának pótlására.

Ha mulatni akar, nézze meg a Vonós-egyest a Művész Színpadon.

— A Dugonics-Társaság új alapító tagjai. A Dugonics-Társaság alapító tagjainak a névsora két érdemes hőmezővásárhelyi polgár nevével szaporodott: Kalmár Zsiga ismert kefégyáros és Kruszlitz Károly iparistületi elnök lépett be az irodalmi társaság alapító tagjai sorába 25—25 ezer koronás alapítvánnyal.

— „Minden magyar állampolgár nyelvi, faji és valláskülönbség nélkül a törvény előtt egyenlő.” A Prager Presse a MTI. jelentését, amely a kisebbségek védelméről szóló törvényjavaslatot közli, így vezeti be: Ha a magyar kormány jóakarátát elismernék, kételkednénk abban, hogyan válik valósággá ez a rendelet, melynek első mondata „minden magyar állampolgár nyelvi, faji és valláskülönbség nélkül a törvény előtt egyenlő”. Ugy hangzik, mint a magyar állapothat kiannyolása, Hájjas, Prónay, Gömbös és az Ébredők Magyarországaiban. A demokrácia, a haladás és a kultúra érdekében csak kívánatos volna, ha találkozónék valaki Magyarországon, akinek módjában és alkalmában volna a kisebbségi rendeletet a magyar kurzus ellenére is végrehajtani. A Pravo Lidu szerint a rendelet jól hangzik, de ennek gyakorlati nyomása nem várható, ha csak az ántánt nem néz a magyar kormány körmére.

— Nagy hőhullám Amerikában. Az időjárás nálunk és egész Európában tulnyomóan borult és a normális alatt van, addig Amerikából gyilkos hőhullámról hoz hírt a táviró. Egész Északamerikában oly nagy a hőség, hogy Newyorkban 20 ember, Chikágóban 12, Ohióban 15 ember halt meg napszúrás következtében. A newyorki központi vasúti állomás vasfedele a roppant hőség következtében beroskadt, Filadelfiában pedig a villamosvasutak működését egy időre be kellett szüntetni.

— A közalkalmazottak lakáspénze. A kormány az állami, vármegyei, államvasúti tisztviselők és egyéb alkalmazottak lakáspénzének, illetve a nyugdíjasok, özvegyek lakbérnyugdíjának újabb szabályozására legutóbb kiadott rendeletét akként módosította, hogy ez évi május 1-től kezdődőleg a férjes nőalkalmazottak is részesítendők a rendelet szerint járó lakáspénzben, illetve lakbérsegélyben.

— Szabadlára helyezték a Wiener Kommerzial Bank igazgatóit. Dr. Vásárhelyi Béla ítélőtáblai bíró pár nappal ezelőtt szabadlára helyezte a Wiener Kommerzial Bank ügyéből kifolyólag letartóztatott Sebestyén Richárd vezérigazgatót. A vezérigazgató szabadlára helyezését a budapesti büntetőtörvényszék vádtaácsa is elrendelte. A vizsgálóbíró Baron O. tó, Pogány Miklós és Márkus Sándor igazgatók szabadlára helyezését is elrendelte, a kir. ügyészség azonban ez ellen felfolyamodással élt. A budapesti büntető törvényszék vádtaácsa ma délelőtti ülésén elutasította a kir. ügyészség felfolyamodását és Baron O. tó, Pogány Miklós és Márkus Sándor igazgatókat szabadlára helyezte.

— És a fa is drágul . . . A faármegállapító bizottság ma tartott ülésén elhatározta, hogy hétfőtől kezdve a következők új faárak lesznek érvényben: hasábfu métermázsánként: 4968, dorong: 4720, vágott: 5510, ölhasáb: 82.000. Hétfőtől kezdve tehát ismét lesz fa . . .

Házasság. May Klári és Kolozs Lajos június hó 24-én, vasárnap délután 6 órakor tartják esküvőjüket a helybeli izraelita templomban. (Minden külön értesítés helyett.)

Telefon: 582. Belvárosi Mozi. Telefon: 258. Igazg.

Június 24-én, vasárnap

Exklusív fővárosi műsor!

A méltóságos komorna.

Kedélyes kalandos történet 6 felvonáson keresztül.

Főszereplő: RUTH WYER.

Azonkívül:

Hol a feleségem?

Kacagtató történet: a dollárok hazájában 5 felvonásban.

Főszereplő: LEE MORAN.

Előadások: vasárnap 3, 5, 7 és 9 órakor.

ARGUS magánkutató intézet

szakértelemmel, szigorú diszkrécióval megbízhatóan nyomoz, megfigyel, informál helyben és vidéken.

iroda: Széchenyi-tér 6, a kapu alatt. Telefon: 10—54.